

Mne najmenšiemu od všetkých svätých je daná tá milosť zvestovať pohanom

nevystihnuteľné bohatstvo Kristovo

Efezským 3:8

Keď vezmeme do úvahy, kto napísal tieto slová, zistíme, že sú veľmi pozoruhodné. Pisateľom nebol nikto iný než apoštol Pavol, vodca tej skupiny židovských kresťanov, ktorí pred nejakými dvadsiatimi storočiami obrátili svet hore nohami posolstvom, ktoré kázali a svätosťou, ktorú žili! Takéto slová od takýchto ľudí si priam vynucujú našu pozornosť!

Všimnime si tu tri dôležité veci:

1. Čo Pavol uvádza o sebe – *najmenšiemu od všetkých svätých*.
2. Čo Pavol uvádza o svojej autorite kázať – *je mu daná tá milosť*.

3. O čom Pavol káže – *nevystihnuteľné bohatstvo Kristovo*.

1. Čo Pavol uvádza o sebe

Založil množstvo zborov, napísal štrnásť inšpirovaných¹ epištol, činil zázraky, pretrpel palicovania, kameňovania, stroskotanie lode a mnoho ďalších nebezpečných situácií pre Krista – čo ale hovorí o sebe? „Mne najmenšiemu od všetkých svätých“. Aký chudáčik musí byť človek stojaci na konci rady – a predsa Pavol o sebe zmýšľa, že je ešte menší!

Mnoho tých, ktorí sa označujú ako kresťania, a predsa im chýba pravá kresťanská skúsenosť, nedokáže pochopiť túto pokoru. Ne-dokážu pochopiť boje, obavy, nádeje a zármutky, ktoré má pravý kresťan. Práve tak ako nevidomý človek nedokáže oceniť umelec-ké dielo a nepočujúci prežiť potešenie z hudby, tak aj neobrátený človek – bez ohľadu na to, či sa prehlasuje za kresťana alebo nie – nedokáže pochopiť tento druh duchovnej pokory.

Pavol však myslel vážne to, čo napísal. Na iných miestach píše ešte pozoruhodnejšie „z ...
[hriešnikov] prvý som ja“

(1. Timoteo-vi 1:15).

„*Biedny ja človek! Kto ma vytrhne z tela tejto smrti?!“*

(Rímskym 7:24). Vďaka tomu, že ho učil Svätý Duch, uvidel v sebe Pavol zlé veci, ktoré neobrátený človek na sebe nikdy ne-spozoruje.

Táto duchovná pokora je pocit, ktorý si každý kresťan uvedo-muje. Čím viac kresťania poznajú Boha vo svojich srdciach, tým hlbšie si uvedomujú hriech. Čím viac chápu Božiu svätosť, tým viac si uvedomujú vlastnú nesvätosť a tým menej ich láka myš-lienka vlastnej dokonalosti. Takúto pokoru treba hľadať!

Je v nás vôbec niečo, na čo by sme mohli byť pyšní? Zo všetkých tvorov, ktoré sa rodia do tohto sveta, nie je žiadny iný natoľko závislý od druhých ako ľudská bytosť. Kto alebo čo potre-buje po fyzickej stránke toľko starostlivosti a pozornosti ako my? Ako veľmi ignorantská po duševnej stránke je väčšia časť ľudskej rasy, a koľko biedy si spôsobujeme vlastným bláznovstvom! Urči-te by sme mali byť najpokornejšími zo všetkých tvorov na zemi. Čím budeme pokornejší, tým viac sa budeme podobáť na Krista, keďže sa o ňom píše, že „*sám seba zmaril ... ponížil sa*“ (Filip-ským 2:6–8).

Predpokladám, že nebo nám naplno ukáže, akí pokorní máme byť. Vo chvíli, keď zreteľnejšie pochopíme, ako nás Boh zachránil a previedol životom až ku slastnému požívaniu nebeskej slávy, dokonale si uvedomíme zázračnosť toho, čo Boh pre nás, ktorí mu veríme, vykonal z čírej milosti. Potom sa nám druh pokory, ktorý vidíme u Pavla, bude zdať ako jediný správny!

2. Čo Pavol uvádza o svojej autorite kázať

Pavol očividne považoval odovzdávanie dobrej správy kresťan-ského evanjelia skrze kázanie za hlavnú úlohu apoštola. Vo svojich iných spisoch to jasne potvrdzuje: „*na čo som ja postavený za hlásateľa*“

(1. Timoteovi 2:7);

„*cieľom [evanjelia] som ja usta-novený za kazateľa*“

(2. Timoteovi 1:11). Na inom mieste hovorí:

„*Lebo ma Kristus neposlal krstiť, ale kázať evanjelium*“

(1. Ko-rinským 1:17).

Verím, že v Pavlovom chápaní má primárna služba kresťan-ského pastora spočívať v kázaní.. Posledná Pavlova inštrukcia Timoteovi, ktorému zveril starostlivosť o zbor, znela: „*Káž slovo*“ (2 . Timoteovi 4:2).

a. Nepochybujme o tom, že sú to Písma, ktoré vyžadujú od pas-tora službu kázania. Jasne to vyplýva z už spomenutých novoz-mluvných pasáží. Žiadny poctivý čitateľ listov Timoteovi a Títovi nedôjde k inému záveru než k tomu, že kázanie je prax vyložene biblická.

b. Nepochybujme o tom, že kazatelia sú nenahraditeľným darom, ktorý nám Boh poskytol vo svojej múdrosti. Boh je Bohom poriadku, ktorý pôsobí prostredníctvom ľudí. Nemáme právo očakávať, že bude konať nepretržitým prúdom zázrakov. Neexistuje lepší plán na zabezpečenie neprerušeného zvestovania Božej pravdy a na zachovanie Božieho štandardu v zboroch než ten, keď Boh vzbudzuje verných kazateľov v cirkvi.

c. Nepochybujme o tom, že byť kazateľom je veľké privilégium a zároveň i nesmierna zodpovednosť. Ak sa niekto stáva veľvyslancom kráľa, je to veľká česť, o koľko väčšia pocta sa dostáva tomu, kto má vystupovať ako veľvyslanec Kráľa kráľov! Je v tom aj veľká zodpovednosť, ktorá spočíva v úlohe správne reprezen-tovať toho, koho je veľvyslancom. Zachovať sa neverne, zlyhať, sprostredkovať menej alebo povedať viac než skutočnú správu, každá jedna takáto chyba znamená pre veľvyslanca hanbu a ne-milosť. *„Preto som i ja vás vydal, aby ste boli opovrhnutí a nízki všetkému ľudu podľa toho, ako vy neostríhate mojich ciest“*, boli smutné slová, ktorými musel Boh prehovoriť ku niektorým vodcom v Izraeli (Malachiáš 2:9).

Ako veľmi je potrebné naliehavo sa modliť za tých, ktorí sú kazateľmi, aby boli verní Božiemu slovu! Rovnako často by sme mali Boha prosiť o to, aby vzbudil ďalších a ďalších verných kazateľov!

3. O čom Pavol káže

Vôbec nás neprekvapuje, že Pavol káže o Kristovi, pretože práve Kristus sa s ním v celej svojej sláve stretol na ceste do Damašku (Skutky 9:3-4). Od tej chvíle už Pavol nikdy nemárnil čas rozprávaním o niečom inom! Čo mal však na mysli, keď hovoril o „nevystihnuteľnom bohatstve Kristovom“?

a. V osobe Krista sa nachádzajú nevystihnuteľné bohatstvá, preto-že on bol zároveň Bohom i človekom. Je to bezpochyby veľké ta-jomstvo. Ale hlbavý kresťan sa nikdy nebude hanbiť za svoju vieru - že Kristus je ľudský aj božský. Ak by bol iba človek, nemohol by nás zachrániť od hriechov. Ak by bol iba Bohom, nikdy by ne-mohol zažiť naše pokušenia a slabosti. Ako Boh má moc zachrániť nás, ako človek je zase perfektne spôsobilý reprezentovať nás. To, že Kristus je Bohom a zároveň aj človekom zostáva nevyčerpatel'-nou a drahocennou pravdou.

b. Dielo, ktoré Kristus vykonal pre nás svojou smrťou, vzkriesením a vystúpením, je nevystihnuteľné. On dovŕšil dielo, ktoré mu dal vykonať jeho Otec (Ján 17:4): dielo odpykania, uzmierenia, vykúpenia, substitúcie, keď ako „spravedlivý za nespravedlivých“ úpl-ne uspokojil to, čo Boh spravodlivo žiadal od nás. Každé z týchto slov má v sebe nesmierne významné bohatstvo!

c. Nevystihnuteľné bohatstvo obsahujú i jednotlivé úrady, kto-ré Kristus zastáva vo vzťahu k svojmu ľudu. On je prostredník, obhajca, veľkňaz, pastier, lekár, kapitán, pán, hlava, predchodca a starší brat Božieho ľudu! Kresťanom, ktorí vedú zápas, ako žiť život viery, sú

všetky tieto úrady nevystihnuteľným bohatstvom!

d. Nevystihnuteľné bohatstvo sa nachádza i v menách a tituloch, ktoré patria Kristovi. Všetky ich tu nemôžem vymenovať, ale po-zorný čitateľ Písma zaregistruje tituly ako Baránok Boží, chlieb života, dvere, cesta, pravda i život, vinič, skala, uholný kameň. Neveriacemu človekovi žiadne z týchto slov nedáva zmysel, ale veriaci v nich nachádza nevystihnuteľné bohatstvo!

e. To, čo Kristus zamýšľal pre svoj ľud, má povahu nevystihnuteľ-ného bohatstva. Dostávame hojnú schopnosť odpúšťať, zmierovať sa, konať očisťujúco; prijímame množstvo trpezlivosti, súcitu, sily a bohatstvo slávy, ktorá príde. Kresťan veľmi dobre vie, že neexistuje žiadne iné bohatstvo v nijakej inej osobe, ktoré by sa vyrovnalo týmto veciam v Kristovi.

Všetky tieto bohatstvá sú nevystihnuteľné – sú podobné bani, v ktorej každú chvíľu objaví ďalší poklad. Aj ten najlepší kresťan vie tak málo o tomto Spasiteľovi! Vedieť však voľačo o Kristovi znamená večný život. Ten, kto má Syna Božieho, má život, ten kto nemá Syna Božieho, nemá život (1. Jána 5:12). Keď raz vojdeme do slávy, zarazí nás to, ako nedokonale sme poznali toto nevystih-nuteľné bohatstvo v Kristovi a ako pramálo sme ho v skutočnosti milovali. Snažme sa teda už teraz o lepšie poznanie Krista, lebo táto cesta vedie k svätosti.

Ukážka z 18. kapitoly z knihy J. C. Ryle: „*Posvätenie a svätosť*“, vydavateľstvo Ordo Salutis, Pezinok 2003, www.ordo.sk.
Redakčne mierne skrátené. Uverejnené s láskavým súhlasom vydavateľa.